

מקור 1: סידור בניהו חלק
זיכור הנפש קש שעל המיטה
דף ד' ע"ב "שמע"

יחוד ה הו יה נ"י א"ל ייאי יאההויהה

שמואל

	מדרינג שניעית	מ' דחסד
ע"כ דע"כ	יוד הי ויו הי	כ"ו כ"ו דעתיק אנה ז"א
זיוג דנ"ר	מדרינג חמיסית	מ' דנבו'
ככתר יאההויהה	יוד הי ואו הי	כ"ו כ"ו דעתיק דעתיק איפה ניק ז"א כ"ו
כהנ"ד יאהלוההים	יוד הי ואו הי	מ' דתפא'
כז"ת יאהרונהי	יהוה	כ"ו כ"ו דארני יא"ב ז"א
	יוד הא ואו הא	מ' דמלכות י
	מדרינג שליטת	כ"ו כ"ו דעתיק דעתיק ז"א
	יהוה	פניכ דמלכות
	יוד הא ואו הא	יוד הו הו הו
	מדרינג שנית שביא ד'	סך כולס גי' כס משמע
	מספר סך כילכ רפ"ח	

אוצר החכמה

כליכ דמ"ן עס מ"ן מיסוד דאימא

י' מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך | מנצפך. יי' ע

כה המעלה מ"ן יהוא רוחא מיסוד דאימא

ריה ווו יוד הו הו הו יי' ע

מז"ת דאימא

מכינא דאי'

יוד הי ואו הי יי' ע

גמה וד הו הו

לכלק הארת הלבוש הגמשך מהארת עטרת יסוד דהכונה לה"ת
דהכונה ומלנין הארת הלבוש הנז' לנידך ת"ת דז"א.
יכוין

יד אליהו

זווג

דמ"ד ע"ב ד"ה ועוד, ועיי' חסדי דוד אות ע"ח.

תשמא) זווג דרעותיה, כד סליק ברעותיה למברי עלמא, (שע"י פ"ב, של"ט פ"ב).

תשמב) זווג דרעותיה, בראשונה לא הוצרכו תחלה מ"ן לאו"א, רק סליק ברעותא לבד, (שע"ט פ"א).

תשמג) זווג דרעותיה, יש בזה ג' פירושים, (א) כשיצא מ"ה החדש ממצח הרצון לתקן עולם האצילות, (ב) מובא במבו"ש ש"ב ח"ג פ"ט דט"ז ע"ד, וז"ל: כבר ביארנו כי פעם ראשונה (ר"ל בזמן התיקון) עלו המ"ן מאליהם, (ג) שם במבו"ש, כי הזכר לבדו היה מתעורר מאליו אל הזווג, כי לא יש היכר לנוק' בפרטות, בעתיק וא"א וכו', (אש"ל אות ב' שער הברורים פ"ב, דף י"ז ע"א) ויש עוד פי' רעותיה, היינו רצונו הפשוט, (של"ט פ"ב).

תשמד) זווג דחצות הלילה, (בק"ש שעהמ"ט) יעקב ולאה, בכל אורך ז"א, (סידור הרש"ש, ח"א, ד"א ע"א) ולאה לוקחת בשאלה, כלים דרחל, [ורחל יורדת למטה בבי"ע, וברגע חצות לילה, עולה באצילות, (שמן ששון דע"ו ע"ד, אות כ"ד)] והזווג הוא ב"ן דמ"ה, והוא זווג דכ"ד שעות, והטיפה (היינו מוחין דגדלות) מחיצוניות או"א, (שכ"ו פ"ד, מבו"ש, ש"ה, ח"ב, פ"ג, שעה"כ דנ"ט ע"ד, ד"ה ובחצות, ש' הגלגולים הקדמה כ"ג, דכ"ו ע"א), והזווג דחצות, הוא לעשות הכלי, (של"ט פ"י).

תשמה) זווג דערבית, יעקב ולאה, [זהו בכלים הפנימים, ובכלים החיצוניים הזווג יעקו"ר, כמו בשחרית] מהחזה ולמעלה, [ורחל, הוא אבא"ח עם ז"א, מהחזה ולמטה, (שמן ששון דע"ו ע"ד, אות כ"ד)] והזווג — ב"ן דב"ן, והטיפה — מחיצוניות א"א, ונכנסין רק ו"ק דאו"א, (שכ"ו פ"ד, שעה"כ ערבית, דרוש א', דנ"ב ע"ג, ד"ה וענין, מבו"ש, ש"ה, ח"ב,

קרטיטא (ויחי רמה) אוצרות, קרטיטא (מד"ר קמג) פי' תיבה, קרטס (אח"מ עו), אוצר, קרניטי (תרומה קעה); עטרה, קרפולין (ויחי רמא); מעיינות, קוזתורגטיין, קונטידוסיין קלטרולסיין (בשלח נו); מיני שררות, (תשל) זוהר, רופינוס (יתרו סח) מין שררה.

(תשלא) זוהר, שורטא (תזריע נא) קנים של עצים, שנק (ויקרא כא) כבלים, תוקפא (סבא משפטים צו) פי' חיק.

(תשלב) זווג, הזווג נמצא בד' ספירות לבד, והם חו"ב, תו"ם, חו"ב לא מתפרשין לעלמין, משא"כ תו"ם, (ש' הכללים פי"ג).

(תשלג) זווג, כשמזדווג עם אשתו, בהכרח מתמצה הרוק בתוך פיהם, וז"ס סימן הזווג, (שט"ז פ"א).

(תשלד) זווג לא יש בעשיה כלל, (של"ט פ"י).

(תשלה) זווג, רוב הזווגים הנעשים בגלות הוא שנשמות הצדיקים, הם עצמם מזדווגים עם המלכות, בסוד: אור זרוע לצדיק, והם עושים נשמות, (של"ט פי"א אות כ').

(תשלו) זווג, עליון דנשיקין הוא באופן זה וכו', (של"ט פי"ד, ועיי' נה"ש דל"ה ע"ג, ד"ה יכוין, ודמ"ה ע"ג ד"ה תחלה).

(תשלו) זווג, אין הזווג ראוי להוליד אלא מן המוחין שהוא חכמה, — הנקרא חיה — ולכן אין אדם ראוי לחופה עד ח"י שנה, דאז נכנסת בו חיה, שהוא מוחין דאבא, (ש"מ פ"ז).

(תשלח) זווג, בג"ח הראשונים, קשה לאשה ולולד, וכו', סודו (ש"כ פ"ב, מבו"ש, ש"ה ח"א, פי"א).

(תשלט) זווג, סוד גדול בענין הזווג, (שמ"ד פ"ו).

(תשמ) זווג אב"א אינו כפשוטו וכו', (שע"ו פ"ד, מבו"ש, ש"ב, ח"א, פ"ו, נה"ש,

מקור 4: רחובות הנהר קריאת שמע שעל המיטה דף נה הערה ג'

קריאת שמע שעל המטה

נה

קריאת שמע לליל שבת קודש בעמוד קל"ח:

ואו יכוין לקיים מצות עשה מדרבנן דקריאת שמע שעל המטה, (שהוא בפרצוף יעו"ר) ולקיים מצות עשה דיהוד השם. (ולמשך כח לרחל להעלותה עד מקום ז"א לאילנות), וע"י מלות עשה זו יהיה לו כח להעלות מ"ן ולהוריד המוחין:

ואו יהוד הק"ש כנגד אות י' דהויה

כשאתה קורא קריאת שמע תכוין כזה: תחילה תיקח אות ה' אחרונה מלכות המתעוררת תחלה ואח"כ תחבר אות ה' הנז' עם הו' חיבור נוק' עם ז"א להעלות מ"ן למעלה לאו"א, ואז תחבר או"א שני אותיות י"ה, וחיבור זה גי' י"א דס"ג ה הו י"ה גי' י"א

שמע

יהוד חילון לאו"א
יאההויה

יאההויה בכתר

יאהלוהים בכת"ד

יאהדונהי בז"ת גי' ג"ר

מלכות דחסד	מלכות דגבורה	מלכות דתנה"י	מלכות דמלכות
מלכות דחסד	מלכות דגבורה	מלכות דתנה"י	מלכות דמלכות
מלכות דחסד	מלכות דגבורה	מלכות דתנה"י	מלכות דמלכות
מלכות דחסד	מלכות דגבורה	מלכות דתנה"י	מלכות דמלכות

ואס"ה גי' רפ"ח לחבר אלו הרפ"ח עם פנים דמלכות עם ב"ן יוד הה וזו הה ועי"ז נק' ש"ם

(א) בסודור המודפס אין שום הקדמה, ובסודור היר"א הנוסח וכוון לקיים מ"ע לקרוא קריאת שמע.
 (ב) בשער הכוונות דרוסי היליות מוכח לכוון כוונת היחוד קודם שיתחיל ק"ש וכן דעת הרב אליהו מני בצרכה אליהו והרב שלום ודק.
 רפ"ח אלו הם דפנומיות פת"ע באתי לגני מעיל אליהו ובכראה שמתלים אותם עתה לנוק' ובאחד לו"א. דעת הבאתי לגני שגריד קודם לבר דפ"ח ואח"כ יהוד העליון דחילוניות וכן דקדק מנה"ש.
 (ג) בענין הביכורים דק"ש שעה"מ מתי עלו עד עולם הבריאה, עי' פת"ע דף י' ע"א ד"ה "אך" שעי' שמתיון לקיים מ"ע דק"ש מתכריס הביכורים ועולם עד הבריאה. אמנם בק"ש דיוצר עולם הביכורים ע"י סדר התפילה דרך העולמות בארבע חלקי התפילה והוא מפני שאז עת רצון אשר תסדר גובר בעולם וגדול כחם שעולים ביכורים רבים עד אין חקר בסיוע עליית העולמות. אמנם בק"ש דקרבנות וק"ש של ערבית וכן בק"ש שעה"מ הם עולים בכח שמתיון לקיים המלה ומכין עלנו לומר ק"ש.
 המשך ההגהות בעמוד הבא:

היום ויכוין דוקא להחזיר המוחין ולמה זה כל המורה
לצדד בחינת רפ"ח נלווין במילת שמוע כמדוע ולעלותם צקוד
מין במילת אחד עד אר"ח וכן ער"ו עד א"ק ולהמשיך
הצדדים הני צקוד מוחין דויק דמלד א"י ע"ד ק"ש דיוולר, וכדלמא
לע"ד דילא לו ממ"ש רצונו בשער הכוכות צדקו צ' דק"ש במילת
ישראל דק"ש דקרצנות יכוין להמשיך מקי דקטנות דאימא
ופרמי דלצא וזוה גדלה מעלתה של הק"ש זו שגומשך
הגיפה של מוחין הנמשך במילת אחד מפנימיות א"ח יע"ש
וכדוע דל"ן המשכה טיפת מוחין במילת אחד ללא על ידי
עלייתם תחילה אורות וכלים דרפ"ח במילת שמוע כתי בשער
הכוכות שם דרוש ו' יע"ש. ולזה כתב צקוד לבין עליית
אורות וכלים דרפ"ח ומלוקף לזה שעי' זה חוזרים המוחין
שנסתלקו צלילה צלור הצקד נמלא מזה שהם צ' בחינות
א' צחי' החדשים המהצדדים עתה וחדש ועל ידם חוזרים
המוחין הישנים שנסתלקו וכן דקדק רב אחי גאון אפרים מעוז
ראשי זלמ"ה צלשון רצונו בשער הכו' דכ"ט ע"כ שיעה ל' ודמ"כ
רעיג והחדש ד"ך ע"כ ד"ה והנה וכו' בדרוש ג' דק"ש ודרוש צ'
דעמידה דך כ"ט ד"ה הנה במילת צדוק וכו' לכדי להחזיר
המוי הישנים לריך חוספת אור להמשיך מוחין חדשים
ולזה לריך עליית אורות דרפ"ח למוין וכמשכת טיפת המוחין
דרך א"ח חדשים גם ישנים ויהיה ג"כ עוד מוכן לקבל מר
יותר עליונים בק"ש דיוולר כתי בשער הכוכות ועיין בש"ש ח"ג
דכ"ה ע"כ מ"ש [ואפשר דצחי' המחזרת הוא בחינת מקי דקטנות
דאימא הנמשך במילת שמוע ישראל:]

ג חצין דכל מיני המשכת המוחין אשר אהנו ממשכים
ע"י אותה צרכה של אותה המורה הנלמדה צעת
היא כמו צרכה ליית ותפילין וצרכה הקדוש דשבת ולייל
פקח והקיעת שופר ולולב וכיוצא, הכל הוא המשכת צ'
מיני ללוי מוחין, א' הוא בצחינת ללם של אותה מורה
וצ' ללוך ללם המוחין לאותה תפלה. המשל הזה בצרכה
ליית ותפילין שאהנו מצדדים, על ידי אותה אותה הצרכה
במילה מלך העולם עולים רפ"ח ללוך המוי דמלות דאורייתא
דליית ותפילין והם ללם שלם ד"ס צוין הגדולים, ועוד
עולים בחינת רפ"ח ע"י אותה הצרכה עלמה ללוך המוחין
דויק דכה"י והג"ת דפ"י צינה דז"ח ע"י הליית וע"י התפילין
דבחינת חצ"ד דצינה דז"ח כתי בצדוק צקד כ"ש בהקדמת
הליית ותפילין דך מ"ט והחדש ד"כ וי"ו, אלא דשם לא
כתב בפירוש לעלות צ' מיני רפ"ח וקמך על מה שכתב
צו"ח ג"ס צ"כ דל"ו ע"כ והחדש ד"ח קט"ח צקוים מלות
עשה וליית ועיין בשער מאמרי רצ"ז בחמילה צפ"י על החיקוני
צענין המלות והדצרים וצוחרים למעיין. וכן צעומר להחזיר
המוי שנסתלקו מו"ס א' דפקח, דל"כ א"ך ע"י צרכה הער אשר
כל יום היא מורה צפ"ע ולריך לבוין להעליה הרפ"ח ולהמשיך ג"כ
אותה המוחין השיך לאותה הלילה כתי בשער הכוכות
דדרוש ג' דעומר הלא רצונו כתב שם צעלמו דלחר יום א'
דפקח ונסתלקים כל המוחין וחוזרים ללחט לאט צויע ימי
העומר ונסלם חזרתם עד ליל שצעות, ואם כבר נצדו
ונמשכו כל המוי צליל א' דפקח א"כ חמר יום א' שנסתלקים
אין לורי להם עוד צדוק רפ"ח וחדש במילת מלך הער אלא דוקא
להחזיר המוי לאות ספ"י השיך לאותה הלייל, וא"ך כתב לבוין
שצבל לילה דקפירת העומר לעלות צדוקי רפ"ח ולהמשיכם
צקוד מוחין. אלא האמת כמו שכתבנו ד"ס צבל צרכה צ'
בחינת המשכת המוחין. א' מפאת אותה מורה עלמה, וצ'
להחזיר המוחין שנסתלקו אם הם לריכים לחזרה כמ"ל
או לצדד וחדש ללוך תשלוס אותה תפלה או מורה כמו
ליית ותפילין כמ"ל, ועיין יותר צצ"חור זה צקדור להרב
ש"ש זלמ"ה צהק' כונת צרכת המוחין, אין ל' עוד ספק
צזה, ולא כצרכת המולקים צזה, עוד כתבתי צזה צו"ח צקופ
ש"ש

צדרי כדי שצנעלותה יזכה לעלות עמה. ע"כ עיין צדוק
ח"ג דקל"ה וח"צ דקל"ג, שער הכוכות דמ"ח ע"כ והחדש דכ"ח
ומאדני שפתי תפתח עד שמוע תפלה ישרי רעותיה
לחכתללל גו עניי ומסכני צצו"ח לדסוק צעערי
רומי מרומים להיות עומד צעמידם צחצירו לצצא צווא"כו
דנפשא:

מתחירת העמידה עד סוף התפלה יכוין לתקן
מורה צצכ"ה לקצ"ה [היינו בחזרה
פצ"פ] ע"י ילחק:

בשומע תפלה יכוין לשוואה גרמיה גו חסדים לפרע
מעליו להצק צחסד:

מ"ע לצדק הכהנים את העם: מאחר העמידה עד עלינו
לשצח ישרי גרמיה עבד דקדר ללו"ח: אחר
עלינו לשצח ישרי גרמיה עבד עכ"ל. כל זה מכתה וקומות
צזורה:

בערבית צתפלה ערבית יכוין לתקן לקצ"ה ושכני
מטה שלמה צשיכל ק"ק דצריאה ע"י
יעקב ע"כ, כל זה מהזרח ח"צ פרשת ויקהל דר"ב ע"כ יע"ש
ופי צלק דך קל"ה:

שם מי אל כמוד נוסח עון וגוי כלן יש קלת ספרים
שכתוב צו כל קדר הכונה הכוכר צויעצור דלחר העמידה
ולע"ד נראה דל"ן צו שום כונה הכו' שם דעדין ז"ח לא
קיבל מוחין כדי לעשות לו צחי' י"ג ח"ד כמו שדודע כל
זה משער הכוכות דרוש יעצור אך אפשר דכלן רוח לציג
מידות של א"ח דעשיה ע"ד צרכה על כנ"י שהוא צל"ח
דעשיה כתי בשער הכוכות ד"ח דדרוש צרכה השחר ד"ה
ועתה יע"ש:

ק"ש דקרצנות

שם צקדוק חיל ואח"כ יאמר
הק"ש להחזיר המוחין שצ"ח
ל"ח צחלות הלילה שנסתלקו משהאיר היום יפה כדי שיהיה
מוכן לקבל מוי יותר עליונים צק"ש דיוולר ואעפ"י שמתפלל
תפלה הוסיקין שלא עבר עדין זמן רב שנסתלקו, והיה
אפשר להם לחזור מעלמם צלח ק"ש זה דקרצנות, מ"מ
יאמרו, שמה אינו חסיד כ"כ שיכול צמחצתו לצד להחזירם
כמו שהיו ותיקים הראשונים עושים ומפני שק"ש זו היא
ציום צענה החסד והרחמים כמו גדול מלד עלמו יותר משל
ערצית שהוא צלילה אעפ"י שגרוע מומנו בצחינת הרושם
הנשאר צו כי הנשאר שם הוא וצחינת היום שערב והנשאר
פה הוא מצחינת הלילה שערבה. ולפיכך אעפ"י שהנשאר
צו עתה הוא רושם קטן יותר משל ערצית שאין צו אלא
בחינת פנימיות דקני' א"ח, מ"מ יש צו כח להמשיך
עתה צחי' ישראל צ' המשגבם החסדים לו שהם מקי קני'
א"ח והם לצושי ויק דגדלות שלה ופנימיות קטנות אצ"ח.
ולפי שכחו גדול מלד עלמו עתה מושך הטיפה ממוקום
יותר עליון משל ערצית לפיכך יכוין צחינת אחד שמהשכת
הטיפה היא מפנימיות א"ח וכללות הכונה הוא וכי כל זה
כתי בשער הכוכות דרוש ג' דק"ש יע"כ, ועיין עוד שם
צענין קדר חילוק ד' מיני יחודי ק"ש צדוק צ' וד' וי'
וצפע"ה דרושי ק"ש פ"ה ופ"י ופ"ו ופ"ז, וצעינה שער כ"ו
פ"ד, וצקפר עו"ת דכ"ג [עיין צקונטרס ש"ש ח"ג מ"ש דדרוש
ג' דק"ש על שער הכוכות אות ו"ג וי"ד:]

ודע דכלל זה יהיה צידך דל"ן לגרוע צקדר כונת ק"ש
דקרצנות מק"ש דיוולר דבר זולת השמים הכחי'
במילת ישראל וגם להמשיך הטיפה במילת אחד מפנימיות
ומילוכיות א"ח כתי צקדור. גם צפ"י צדוק שם לריך לבוין
הכוכות של עליית הפרקים וליקי קדרה כך מלמתי כתוב
צקי' ישרים:

ואין תימא דהיה די להחזיר המוחין שנסתלקו משהאיר

צעולם וגדול כחם צעולים צרורים רבים עד אין סקר בקיוע עליית העולמות, ועיין ב"ש דמיו נביח והחדש ד"ד ע"ג שכתב ח"ל כי ע"י ק"ש שהוא מלכות עשה דצור ממור יחד מן היולר כי ע"י הק"ש נחקן כל מה שנשאר לחקן צעולמות ב"ע וגם צאלילות להמשיך הריק דמוחין דגדלות דכל התפי העתידים ליאמר באותו היום, כי סמין שעלו בק"ש משמשים לכל התפלות של אותו היום עד הלילה ולפיכך לא נלעוים לומר ק"ש ב"ח פעם אחת ציום סמן הראוי היה לומר ק"ש קודם כל תפלה ולא כן הוא כי די בק"ש דשמרת כי כחם גדול והנה נודע וכו' יע"ש:

ש"ש ח"צ, ועיין עוד לקמן מ"ש צכוכת צרכת המזון יע"ש באורכ. וגם צענין המוחין דתפילין אשר הם מצמי המוחין דיום המולד אשר אנהנו מחזירים אותם היום צהנחת התפי עם הצרכה יע"ש. ויש צצמינת תפילין עלמם ג' צמינות אז דלוחת מלכה דתפילין, צי מולד המוחין דהצ"ד שהם מוחין חדשים דהיום הזה, ג' חזרת הכשיונו דמוחין אשר הם נעשים גוף התפילין, וכל זה הצין מומ"ש צשער הכוכות דרוש הי דתפילין, והצין כי קלרתי:

ודע

צצמינת המוחין הנמשכים צק"ש דקצצנות הוא דוקא צצמינת פנימיות דפנימיות, ולא צצמינת חילוכיות דפנימיות ופנימיות דחילוכיות כמו שכלו לוי כן דעעות הוא צידם, שהכי צק"ש שעי"ה הרוחה יראה דאין צו כוכה רק צצמי פנימיות דפנימיות ככו' צקדור להרצ ש"ש זלתי"ה וכילד יצוא עתה צק"ש דקצצנות שהוא להחזיר המוחין שנקחלקו צלילי, להחזיר אשר לא נמשכו צ"ח מעולם צק"ש שעי"ה, ועוד דצמינת מוחין דפנימיות דחילוכיות הם צמינת מוחין דצבור דצמינת התפילין ואין תפילין צלילה [ככו' צשער הכוכות דרוש ו' דר"ה יע"ש דקליעו והחדש דלי"ה ע"צ] ולא נהר צקדור לכיון צהם כלל, וכן רלי"ה צקדוי ישרים כוכה פנימיות דפנימיות דוקא, ואין לנו אלל דצרי צן עומס, ועיין שער הכוכות דרוש הי דק"ש צענין ק"ש כותיקין משם הצין איך הוא ג"כ דוקא צכלים פנימיות. אך לריך להצין מתי נעשה לאימא ולכוף דז"ח צמי כלי וימחל צצמינת חילוכיות דפנימיות ופנימיות דחילוי אשר לא כוכנו צהם צק"ש שעי"ה, והיע"א:

והנה

צענין סדר הק"ש דקצצנות לריך להצין עוד דכצ כחצנו דלריך צמילת שומע לכיון לצרר צרורי רפי"ח מהיכל אהצם דצריחה ולכללם צנוקצא וכו' ככו' צקדור אחתי עלו עד עולם הצריחה וגם המלכות מתי עלתה שם כדי לעלותם משם עם המלכות צאלילות ולעלות שכי"הם זמין למין לאי"ח צמילת אחד כמ"ש לקי דרוש ו' דק"ש הלל עדין המלי דאלילוי היורדת לצ"ע התחזורים צלילה לצרר עדין לא עלתה לצריחה ככו' צשי הכוי דרוש הי דתפילין ודרוש די מדרוש ק"ש שעי"ה וצקספר עו"ת ד"ה ושם נחצי שעולה צדי חלקי התפי עד היולר צהיכל אהצם דצריחה יע"ש. וצק"ש דקצצנות אין צו שום דנו לעלייתה וכן עדי"ל ל"ל צצבור הרפי"ח צכוכת צרכות השמר וכן צק"ש דערצות וק"ש שעל המוטה אשר אין צהם סדר עליית העולמות:

אך

צק"ש דליל שצת ור"ה וכפור וליל פסח אפשר צעוליים צקדושת היום צעליית העולמות ככו' צמוקונו, [ואפילו דצרי"ה לא כחצ רצינו עליית העולמות מ"ע נקרא יר"ע וכל יר"ע יש צמינת עליית המוי ונקדושת היום ואפשר דכן הוא ג"כ צרי"ה] אז אפשר דעולה עם הצרורים צהוכרת הסיכולות דערצות כנודע צעי"ה שער כסא הכבוד מ"ג ומ"ו, וצשער הכוכות דרושי יולר, ועיין צקדור להרש"ש זלתי"ה, וכן עדי"ל צערצית דחול ככו' צשער הכוכות דרוש תפלה ערצות, אז אפשר לומר צצצרכות השמר וק"ש דקצצנות וכן כל ק"ש עוליים הצרורים מצ"ע סקף מומילא צאונך צרוך אהה הי וכו'. וכן צק"ש צאמירח מלת שומע ישראל וכו' והוה ע"י כח הנמשך תחילה מלועלה מווג חילון דאוי"ח שהוא דחיות העולמות אשר אין זה על ידינו אלל מומילא נעשה ככו' צעי"ה שכי"ע פ"צ וצכיונו, וצצרכות ע"י שפע הנמשך מכתר עליון ג"כ על ידי שריך תחילה לכיון לקיים אותה המלות דאורייתא אז דצצן וצק"ש לקיים מלות ק"ש ככו' צשער הכוכות דרוש ו' דק"ש וע"י שכי"ע לקיים מלות ק"ש ומחזרים הצרורים ואין לריך לעליית סדר העולמות צדי חלקי התפי וע"עם לעליית העוי דתפלה שחרית הוא להיות עת רלון אשר הוקד גוצר

ובשבת

צענין ק"ש דקצצנות אל"ש לכיון אותה, לעדין דאין לכיון וכך אנהנו נוהגים פה קיק בית אל יכצ"ן דלל מולל מפורש לא דצברי רצינו והרצ ש"ש זלתי"ה והחתי"ח ז"ל, אופן סדר הכוכה שצו, ואפי" דמולל צקספר אחת לעקצ דק"ע ודק"ב שאלה ע"ו משם הרצ זמרה הארץ, סדר נוסח הק"ש דקצצנות שהוא צצמינת המשכת הנקי"ה דפנימיות הוי"ס דללם הכללי דחצוכה, אין מוקום לכיון צה, אלל כל כללות ונקי"ה סמי"ה הכוי דפנימיות ומילוכיות דחצוכה נמשך אחר פרשת התמיד, וכן הוי"ס דישי"ס הוא צנשומח כל הי כמ"ש צקדור ואין לשנות, וכמ"ש צשער הכוכות דרוש יולר דשצת דק"ו ע"א והחדש דעי"ג ע"א ועיין צהדיא צקספר פעי"ה פ"עו דשצת דיקומו של המקי דמי דללם דמולד אימא הוא כשומתמי לוי קצצנות יע"ש, וא"כ פשוט דאין צו שייכות כלל לכיון ע"ד הכוי ועיין עוד צשי הכוכות דדרושי שצת דלי"ג קעי"ג והחדש דק"ד ע"א שכתב וז"ל אזל המי דללם אשר היא צלי לצוש לכן אין צה התחלקות הפרקין ע"ד אות לי אזל הם נכנסים כולן צפי"א יע"ש, ועיין עוד שאר הליוכין לקי אות הי. וא"ת לכיון אותה ע"ד החול ולכיון צה להחזיר המוחין שנקחלקו כמ"ש דרוש ג' דק"ש צשער הכוכות, גם זו ליחל דאיך אפשר זה דאפילו צערצ צצת מלינו דמוחין שנמשכו צצק ציו"ו ו' אין צהם התחלקות אחר התפי זלתי"ה צתפלת המנחה ע"ד החול צכל יום כמ"ש צשער הכוכות ד"ס והוא דרוש אז משנוי התפלות ד"ס עוד וכו'. ועיין באורכ להרש"ש זלתי"ה צהקדי הקדור צקצלת שצת, וכ"ש וק"ו צצצת עלמו דלל מלינו שום התחלקות המוחין ימחרתם צצצת מחפלה זו לתפלה אחרת, וא"ת דלריך לכיון משעם דלריך להמשיך מוחין יחד גדול"ס וכדי להמשיך אותם לריך לכיון צק"ש דקצצנות ע"ד מ"ש רצינו צשי הכוכות דרוש ג' דק"ש דחול, גם זה ליחל שהרי אין זה מפרל"י לפרל"י שהרי ק"ש דיולר דשצת הוא צפרל"י החכמה הכללי דז"א, וצלילה הוא צפרי הכללי דצינה ואין דומי לק"ש דחול דמחרים אותם המוחין צק"ש דקצצנות והם אותם שנקחלקו באור הצק ככו' צשער הכוכות שם, והרוחה יראה דרצ המרחק ציניהם וע"כ אין דענת נועה לכיון ע"ד הכ"ז צס' אל"י שם אלל יאמר ק"ש פשוטה:

וכן ברה"ה ויוה"כ

לא מולל מפורש דצצני הרש"ש לכיון צה והכתוב צקדורים צהקי ק"ש דקצצנות דר"ה ויוה"כ לכיון אינו מהרצ ש"ש זלתי"ה אלל הוא דצרי הרצ הירי"א, ולא ידעתי עעמו מה מוקום לכיון צו דאין צו דמיון לסדר המשכת המוחין ע"ד ק"ש שעל המוטה דחול צמילת ישראל המחכים אותם המוחין עלמם שנקחלקו ונמשכים צק"ש דקצצנות דאין צמינותיהם שוי"ס כנדע ולא מולל כקדר זה לכיון צשום מוקום, וצקדור כחוצ ז"ל צק"ש דקצצנות נהגנו כקדר החול להחזיר המוחין שנקחלקו צלילה וצמילת ישראל להמשיך מוקי קטוה דאימא עם לי דאצא והכל הוא מציינה דצרי דריק דז"א דיסקו"ת לזוין יע"ש, והמעייין יראה דאין שייך לכיון ע"ד הכוי ואין כוונ' למנהג ושצ ואלל תעשה עדין, דמעולם

שערי ענין מטבע הברכה רחמים

טוויג חיצון ראויא שהוא רחיות תדירי שנעשה מטילא יעושיב והיעיא :

כא) שאלה למכ כידים דוקא חייבים נטילכ כן צניכ כן כשנכנס לבית הכסא ולא כרגלים וכלא כוכ ראווי שגס כרגלים יתחייבו נטילכ שצבס אחחת החילונים יותר מהידים :

תשובה צעיה שער כ"צ פ"ג כתב חז"ל ולכן שורש כדינין בצרועות שחס סוד מנלפ"ך כפולות צימין וצשמאל וכהדונים יש לכם כי מקומות כזוי צאדרא ואחד מהס כוא כזרוע וזכו כטעם שהקלי נאחזת שס תמיד חיים נטילת ידים ע"כ. ומע"ש נאחזת בידים תמיד חיים נטילת ידים משמע שדוקא בידים נאחזים ולא צעאר כגוף וצרגלים. אך זה אי"ל שכרי כתב וכהדיןן יש לכם כי מקומות כזוי צאדרא [דקמ"צ ע"א] ושס סדרו שעה קול שוק ידים ורגלים. אי"כ גס כרגלים נאחזים ולמכ אי"ל נטילכ וליע כיצ"ל :

א"ה יניקת החיצוי בין מהידים בין מהרגלים וכמ"ש בשער ר"א פ"ב וז"ל דע כי הקליפה יניקתה הוא מסוף האצבעות בין בצפוני ידיו בין בצפוני רגליו וע"כ בקוה האדם מסמתו בבקר בלילה כבר שרתה רוח רעו. עליהם וצריכים נפשי שחרית ע"כ וקשה דהתחיל בתרחי ומסיים בהרא. וכמו כן כתב בשחכ"ו [רף א' ע"ד] יעו"ש אך בשהכ"ו דרוש חיקון חצות [דניח ע"ב] כתב חז"ל בעניין קוסו מהמטה בחז"ל אחר שיפטר וינקה גופו וידחץ פניו ידיו ורגליו וכ"י ע"כ תרי טבואר שגם רגליו צריכים נטילה וכ"כ הרב אבינרור על דברי הרב בשהכ"ו לעיל וכ"כ הרמב"ם בפ"ד מהלכות הפלה וז"ל אבל שחרית דוחץ פניו ידיו ורגליו ואח"כ מתפלל ע"כ אך הראב"ד השינוי בזה ועיין בכ"ס שם וכתב בשסן ששון על שהכ"ו [ר"א אות כ"ד] כי מ"ש בדרוש חצות וגם רגליו אינו לחיובא אלא לנקיון בעלמא ואשמעין שמתיר לעשות כן וכמ"ש מרן בכ"ס לסכדת הראב"ד יעו"ש אבל באן בדרוש שאנו בו שהוא עיקר החיוב ועיקר נפשי לא הזכיר רגליו דאינו חיוב עכ"ל אך עדיין קשה כיון שעיקר היניקה היא ניצ מכרגלים

קמ"א להשלים החסרון יעו"ש והיעיא :
ב) שאלה נוכח שלום [דכ"צ ע"א] במלך העולם כתב וכוון להטלות כל מוחין דיניקה עם כרפ"ח עד ע"צ ס"ג דאי"ק וכ"י יעו"ש ל"ל חס עתה מעלים אותם מבי"ע או מכוכל הכזה דבריאה ותח"ל מכוכל הכזה כסדר הידוע אי"כ אימתי עלו עד היכל הכזה כי צק"ג דשחרית שטולים מכוכל הכזה דבריאה כבר מקודם בקרבנות וזמירות ויולר כעליון אותם עד היכל הכזה דבריאה וסדר זה אינו בצרכה :

תשובה ע"י כונת עשוית המלוכ וכצרכה נוצר כרפ"ח מבי"ע ומעלה אותם עד כוכל הכזה דק"ק דבריאה ובמלת ברוך חסה כי אלהינו ממשיך מוחין דיניקה מזווג חילוניות או"ל ובמלך העולם מעלה מוחין דיניקה וכהירורים שכוכל הכזה עד ע"צ ס"ג דאי"ק ומזווגים וכ"י ונחקטים וממשיך אותם ע"י זווג פלימות או"ל לזוין מכר"כ שד"כ יל"ו :

א"ה גם נראה ליטר שבאמירת ברוך אתה ה' עולים מטילא כל הכורורים עד היכל ארבה דק"ק דבריאה דאלי"כ מה נאמר גבי ק"ש דקרבות וק"ש שעה"מ דשם לא יש סדר עליית היכלות כמו ק"ש דשחרית ואנחנו טכונים באחד להעלותם מהיכל אהבה ואימתי עלו דשם סוכרר לומר שעולים מטילא ובק"ש דערבית לא קשה מדי כי שם נרמו עלייתם כהיכלות שנוכרו בערבית יעו"ש ובברכת אשר ברברו וכן ברכה שנברוך שאמר צ"ל כמ"ש ועיין פתח עינים [ר"י ע"א] שעמד בזה וז"ל בעניין ק"ש וקרבות צ"ל דכבר כתבנו דבמלת שמע יברר רפ"ח מהיכל אהבה דבריאה וכוכלם בנוק' אימתי עלו וגם המלכות מתי עלתה שם הלא עדיין מלכות ראצ"י שירדה לברר לא עלתה דבריאה וכן עדין צ"ל כבירור רפ"ח בברכות השחר וכן בק"ש דערבית וקשעיה שאין בהם סדר עליות העולמות ובערבית דחול אפשר שעולים בהזכרת התיכנות ואפ"ל שבברכות השחר וק"ש דקרבות וכן כל ק"ש עולים הכורורים מבי"ע חכף מטילא בק"ש באסרך שמע ישראל וברכות באסרך ברוך אתה ה' וזה ע"י כח הנמשך החלה מלמעלה

סידור תפלה להרש"ש

מקור 7: סידור רשש ח"ב דף
ע"ב מילת "באהבה"

(א) ולוקחת הנוק' כ"צ אטוון מז"א ובהם נעשין רמ"ח אצריה ומכללותם נעשה כלי יסודה. וג"כ לוקחת ה"ג מללפך והם המוחין שבה. וכללותם שציוסוד הם המ"ן שבה ועמה נעשה החותם הא' שבה הנק' ירושלים.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
ך ליר ודלת שציוסודה גי' כ"צ **מנצפך** מ"ן שציוסודה

באהבה

יכוין למסור עלמו עק"ה ולהעלות נשמתו למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (בשחרית דז"א) (ובערבית דנוק') דצריאה ולצרר מהק"ק הגז' מאג"ך דרפ"ח דאז"פ דפנים דפרלוקף צינה דזו"ן ולהעלותם עם נשמתו לזו"ן דאלילית

יא	סקילה	יוד	הי	ויו	הי
הדה	שריפה	יוד	הי	ואו	הי
ונ	סרג	יוד	הא	ואו	הא
היה	חנק	יוד	הה	וו	הה

רפ"ח
 יוד הי ויו הי
 יוד הי ואו הי
 יוד הי ואו הי
יהוה
 יוד הא ואו הא
 ייה יהו יהוה

להעלות צ' ללמי המוחין דאחור ופנים דאחור די"ס דחכמה דכפר דצינה דז"א עם הגז' עם נשמת יסוד דא"א ע"ג רישא דז"א.
 ללס דיס"ס ע"ג רישא דז"א

אהיה

יהוה

אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
יוד הי ויו הי	יוד הי ויו הי	יוד הי ויו הי
אהיה	אהיה אהיה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
יהוה	יהוה	יהוה
אהיה	אהיה יהוה	אהיה
יהוה	יהוה יהוה	יהוה
יוד י יו י	יוד י יו י	יוד י יו י

(א) עיין בש' ל"ה פ"ג ובש' כ"ה דרוש צ' כלל ד' ובש' הקדמות מדף ס"ח
 ואילך עיש"צ :

[אוצר החכמה]

יכוין להמשיך מח"ן זג"ה דת"י	נשמ' דנרנח"י	חיה דנרנח"י
דנה"י דחג"ת וגה"י דחי' עם מו'	דנפש דנ"ר	דנפש דנ"ר
פנימיו דל' דל' ונ' דללס עם חלקי	דנשמה דז"ן	דנשמה דז"ן
הנרנח"י והמקיפי' המלוזשי' זהם	דמ"ה ודז"ן	דמ"ה ודז"ן
שהם ג' אהי"ה וג' הויות זני'	אהיה	אהיה
כידוע שהם חיות ונשמות וחיות	יהוה	יהוה
וגשמות דרוחות דנרנח"י דנפש דנ"ר	אלהים	אלהים
דנשמה.		

לחח"ן זג"ה דת"י דו"ק דזירורי'
הנז' הכלולי' בחוך הנוק' העומדת
בהיכל אהבה דזרי'.

רוח דנרנח"י דנפש דנ"ר
דנשמה דז"ן דמ"ה ודז"ן
או הו' יו' הו'
יו' הו' וו' הו'
אלהים

ישראל

להמשיך מח"ן זג"ה דת"י דכחז"ד וחג"ת דפרלו'
ו"ק דהזו' עם מקיפי הר"ם דללס המלוזשי' זהם
עם המו' דיניקה המלוזשים זהם מהם מלוי דרצוע דקס"א העולה
זג"י ש"ר והם מקיפי החו"ז דר"מ, ומ"א אותיות דקס"א העולים
זג"י ארי שהם מקיפי החו"ג דר"מ הנז' עם חלקי הנר"ן ח"י
והמקיפי' המלוזשים זהם שהם ט' אהי"ה וט' הויות ונקודותיהם
כידוע שהם חיות ונשמות וחיות ונשמות דרוחות דנרנח"י דנח"י
ודנרנח"י דרוח דרוח דנשמה דז"ן דמ"ה ודז"ן :
אהיה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יְחִידָה דְנִרְנַח"י דְרוּחַ דְנִשְׁמָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

חִיָּה וְנִשְׁמָה דְרוּחַ דְנִרְנַח"י דְנַח"י דְרוּחַ דְנִשְׁמָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ אוּצַר הַחֲכָמָה
יְהוָה יְהוָה

חִיָּה וְנִשְׁמָה דְרוּחַ דְנִרְנַח"י דְרוּחַ דְנִשְׁמָה.

וְאֵהִיָּהּ 6025

חו"ג

חו"ב

אֱהִיָּהּ

אֵלֶּה אֵלֶּה הִי אֵלֶּה הִי יוֹד
אֵלֶּה הִי יוֹד הִי

אֵלֶּה הִי יוֹד הִי

אֵלֶּה לְמַד פֶּא הִי יוֹד וְיוֹ דִלְתָה הִי יוֹד

ג"י ט"ך מקיפי חו"ב

נ"י א"י מקיפי חו"ג דל"מ דל"ס הנו'

ל"מ דל"ס דתבונה.

לַחֲחִין בְּג"ה דת"י דַּכַּחַב"ד וַחֲג"ת דַּפְר' וְ"ק דַּב"ן דַּמ"ה וְדַב"ן
דַּב"ן דַּבִּיגָה דַּז"א.

יְכוּיִן לְסַלֵּק הַאֲוֵר הַמַּחֲפֵשֵׁט בִּיסוּד דַּתְבו' וְלַהַעֲלוֹתוֹ לַת"ה דַּתְבוּנָה
וּמַלְטָנָן הִיסוּד הַנּו' לְלוּרֵךְ הַדַּעַת דַּז"א.

יִשְׂרָאֵל

באתי קשע"ה — אות ג. ד. ה. לגני קיט

אלא שממילא נעשה כל מה שנעשה מעת הסתלקות המו' מז"א עד גידולה בפני'. שהוא גד' האחו', והנסירה, וזיווג בחיק או"א, וזיווג או"א למו' דפני', והמשכתן בנוק' שעל ידם נגדלת בפני'. וכ"ז יש לכוון בקיצור במאיר לאישון בת עין, שהוא מ"ש בסי' כאן ג' דברים. א', ומגדיל פר' באחו' ונוסרה, הוא כניסת המו' דאחו' אחר הסתלקותם מז"א. ב', ומביאה לפניו הוא חזרתם פכ"פ בחיק או"א לזיווג הכלי. ג', ומגדיל פר' לפני ז"א, הוא כניסת המו' דפני' בה קודם שילכו לז"א. כ"ז בכלל מאיר לאישון בת עין. ול' רו"ל שבשה"כ מקביל לג' דברים הנז' בסי'. א' נסרה המאציל מאחו', ב' והעלה אותה למעלה כנגד הפני' דז"א. ג' ואז האיר עד שניהם שוים. ומ"ש עוד ואח"כ חזרה הבי' וכו', הוא הסתלקות מו' דפני' מהנוק' וכניסתם בז"א. כנלקוד וא"ש את"ם.

ד. (שם) ומחזיר שם ב"ן שבה לשם ע"ב. ל' הק' המעביר ונק' בשם ע"ב כי נמשכו בה כל המו' ואפי' דע"ב דא"א עכ"ל. ועי' בסי' בברכת המעביר.

ה. (ד"ה ע"א) בישראל נמשך מקי' דקט' דאי'. וכ"ה בשה"כ דרו' ו' דיוצר שכ' שם שבלילה אינם מסתלקים כל המו' ונשארים בהכרח המו' דפני' דקט' דאי' ונמצא דקודם קשע"ה היה בו פני' דאי' ובישראל ניתוסף בו מקי' דאי'. וכ"ע שם שבערבית שהוא עדיין התחלת הלילה ולא נסתלקו כל המו' דקט' לגמרי אלא נשארו בו פני' דאי' שאינם מסתלקים בשום זמן וגם נשארו בו מקי' דקט' דאי' ובישראל מקבל פני' דאבא. ועש"ע על שאר הזמנים. ולכאו' הלא כל המו' הנמשכים הם מו' חדשים ומה שייך לו' בהם שנשארו הקט' מהמו' שנסתלקו, ומשלימים עליהם התשלום דקט' וגד'. ועי' ש"ש ז"ל אות יוד מ"ש בזה. ולקו"ד הייתי או' לפ"ד התו"ח זיע"א בהרבה מקומות, שההסתלקות הוא בערך מה שצריכים לקבל. והנה נו' שמו' דקט' מקבלים מזיווג התדירי דאו"א דחיות העולמות שאינו נפסק. עי' שה"כ דרו' ו' דיוצר וש"ש ז"ל אות לד' וע"ח שכ"ג פ"ו ושכ"ט פ"ב. וישם כרו"ל

ולפ"ד ז"ל אפ"ל שלכן הרש"ש זיע"א כ' שמסתלק הארת א"א ואו"א מז"א. וז"נ לקו"ד לכאו' פשוט. ומה שבאו כאן או"א וישסו"ת ביחד, ולא א' א"א מסלק מאו"א ואו"א מישסו"ת וכו', אפ' לתת טעם קצת ע"פ מ"ש האש"ל ז"ל דל"ד ע"א אות ג' בקיצור שבמו' דאחו' או"א וישסו"ת הם א' לא כן במו' דפני' ע"ש. ובכן כאן שהוא הסתלקות המו' דיום א' שהם דאח' כמ"ש בהק' המעביר, מכוונים לשניהם ביחד. ול"ק מברכת המעביר שגם שם חזרו המו' דאחו' עם המו' דפני' ולא רצו לשנות מהנוסח המקביל למפיל ז"ן בדרך אפ' וא"ש את"ם.

ג. (שם) ומאיר לאישון בת עין וכו' ומגדיל פרצופה באחו' ונוסרה ומביאה לפניו ומגדיל פרצופה לפני ז"א. כאן כ' שא"א מגדיל הנוק' באחו' וגם מגדילה בפנים. ובהק' המעביר לא נז' הגדלת הפנים ע"י א"א אלא רק האחו'. אלא שבשה"כ דרו' ו' דלילה כרו"ל ואחר שנתמעטה נסרה המאציל מאחוריו והעלה אותה למעלה כנגד הפנים דז"א ואז האיר בה א"א והשלים תיקונה והגדילה וכו' וכו' ונמצאו עתה שניהם שוים ואח"כ חזרה הבי' להלביש נה"י שלה ברישא דז"א ונמצא כי אז היו שניהם פכ"פ עכ"ל. ומדברי הרש"ש זיע"א מובן שמפרש משרז"ל המאציל הכונה א"א. וכרו"ל עוד בסוה"ד קודם הכלל העולה, וגם היא חוזרת לבחי' נקו' א' ואח"כ א"א עצמו מגדיל ומאיר את הנוק' וכו' וזה ענין אומרו ומאיר לאישון בת עין שהיא הנקו' הזאת וכו' וצריך שתדע כי זו הנקו' יכולה לעמוד עם ז"א פכ"פ פבכל עת וזמן עכ"ל. וכידוע, ועי' ש"ש ז"ל, שנקו' זו היא נקו' הפנים. והשתא מדברי רו"ל אלו מובן, שא"א מגדיל את הנוק' באחו' וגם בפני'. שהרי אמר ואחר שנתמעטה נסרה המאציל מאחו'. כשתלה הנסירה במאציל שהוא א"א, משמע שעל ידו נגדלה באחו' עד שננסרה. וכשא' עוד והעלה אותה כנגד הפנים, וכן מאיר לאישון בת עין שהיא נקו' המ' שיכולה לעמוד עמו בפני', משמע שמגדיל גם נקו' הפני'.

ומדברי רו"ל גר' לכאו' שעיקר הכונה ומאיר לאישון בת עין הוא על הגדלת הפני'.

וי"ל בדוחק. עוד צל"ע במשרוז"ל בדרו' ו' דק"ש דיוצר בסוף כונת יא"י וז"ל מה שהם (או"א ודעת) מקבלים ממנו (מא"א) הם ג' היות במי' יודין וכו' וכבר ביארנו ענינם בביאור קשע"ה ושם נתבאר כי ה"ס יגת"ד דעתיקא והם י"ג חיזורתי דרישא דעתי עכ"ל. ובדרו' קשע"ה לא נו' זה. רק מ"ש בסוף דרו' ז' שג' היות רי"ו שבמזל משפיעים באו"א ודעת ביא"י ועי"ז מתבטלים החיצו' שענין הדיקנא הוא לאכפיא דינין ע"כ. וכן שם בפ"ח. ויכולים לו' כמו שידוע שהמזל יש בו ג' היות דיודין כמשרוז"ל בשט"ל פ"י ובשט"ז ובמ"א, אבל מהחיזורתי לא נו' כלום.

ז. (ד"ט ע"ב) גם יכוון להמשיך הג' ע"ב וכו'. בזיווג הנה דכלי דאו"א כרוז"ל בשה"כ דרו' ח' דלילה להעלות זו"ן בסוד מ"ן לאי' וגם אנחנו נעלה אתם, וכן קבלת דמב"ד. וזה לא נו' בסי'. ואולי שבאמת צריך המכוון לתת דעתו בקבלת דמב"ד ועליית הנרנח"י שלו וזו"ן באחד, לב' הבחי'. לבחי' הפרטיים דק"ש עצמה, ולבחי' הכוללים דכד"ש. ועוד אפ"ל לפמ"ש שם בשה"כ במילת בשכמל"ו בזיווג דכלי דזו"ן כיון שהוא לעשיית כלי די לעלות בסוד פקדון ולא כמו זיווג דנפ"א שהוא להולדה ע"ש. ואולי נוכל לו' כעין זה בעליית זו"ן לאי' שגם הוא לעשיית כלי, ולכן אין מן ההכרח לכוון בפ"י להעלותם, אלא שגם בזיווג ההולדה בק"ש דיוצר לא נו' שם עלי' וצ"ע.

ח. (ד"ב ע"א) הו"ק דגד' דק"ש. ידוע משרוז"ל בדרו' שינוי התפילות שבשחרית יש מו' גמורים בו"א, ובמנחה נכנסין רק ו"ק דאי' דגד', ובערבית בק"ש ו"ק דאי' ובעמידה ו"ק דאבא, ובקשע"ה מבואר בדרו' ק"ש דיוצר יש ו"ק דאי'. וכ' הרב ש"ש ז"ל בדרו' א' דערבית וכן בדרו' שינוי התפ"א אות כ"ד ובמ"א, דכ"ז הוא בכלי' פני'. שאחרי התפילה נסתלקו המו', ובמנחה חוזרים ו"ק דאי', ושוב נסתלקו וחוזרים בערבית ו"ק דאו"א, ובקשע"ה ו"ק דאי'. [ואחר ערבית נסתלקו וחזרו בקשע"ה: פת"ע דנ"ט ע"ב סוד"ה הגה] ועי' ג"כ צו"ש

מקי' אבא דשחרית נמשך מחי' או"א המזדווגים מעצמם ע"י רוחא דשביק המעלה מ"ן שלא על ידנו. וכ' הש"ש ז"ל אות ג' שאין תימה מתי מזדווגו או"א לכלי די"ל דהוא בקשע"ה ששם מזדווגים או"א וזו"ן לכלי ורוחא כנו' בדרו' הלילה עכ"ל. ולא הבנתי, הלא בלילה הוא באו"א וזו"ן הכוללים דיום שעבר, ובשכ"ט הנו' מדבר בק"ש רגילה שהוא בפרטות. וזו"ן דפרטות כ' הרש"ש בש"כ פ"ט הכלי שלהם הוא באהבה ע"ש. ואו"א הפרטים דשחרית, אפ"ל שהוא לפני הק"ש]. וא"כ אפ"ל שבכל זמן נמשך לז"א, בלי שום כונה מצידנו, חלק ממו' דקט' מזיווג התדירי הנו', כל זמן לפי בחינתו. ואנחנו ממשיכים התשלום וגם הגד', ע"י הק"ש. וזה נק' שהמו' נסתלקו ולא נשאר אלא פני' דאי' או גם מקי' וכו' כפי הזמנים, כלו' שהוא עתיד לקבל עתה מו' שעכשו נק' מסולקים ממנו, ולא יש בו אלא חלק מהקט' שלהם, וזה נק' מה שנשאר בו מהמו' שנסתלקו כי הוא מקבלם מהזיווג התדירי בלי שום דיבור או כונה מצדנו. וזו"ן לקו"ד לכאו' כמעט אמיתי ממש. ורשמתי עוד קצת מזה לפקו"ד על הסי' בהק' ק"ש דקרבות וא"ש את"ם.

ו. (ד"ו ע"ב) יא"י להמשיך ג' מיני שפע מג' ע"ב וכו'. ולא פי' באיזה דרך מגיעה ההארה הזו לאו"א ודעת, כמו שפי' בה' ב' בעצמות הג' ע"ב. ולקו"ד גר' פשוט שבאותו הדרך עצמו נמשכה ג"כ הארה זו, דהיינו ע"י המזל. וז"נ משרוז"ל בסופ"ז דלילה צריך לכוון שאותם ג' היות דמילוי יודין העולין רי"ו אשר בדעת העליון מזל עי' הם משפיעים שפע גדול ביא"י שהם או"א ודעת שלהם והם מקבלים מאלו הג' היות ומושפעים מהם עכ"ל. וכונתו ודאי על השפע, ולא על העצמות שאותם מקבלת אי' בזיווג באחד ולא ביא"י, וקא' שמקבלים השפע הזה ממזל עי' והוא פשוט. אלא דלקוצר השגתי לא ידעתי למה לא נמצא כזה גם בשחרית בזיווג ההולדה שהוא ע"ד ההמשכה הזו, אלא שכאן ג' היות עם ה"ג, ושם שם ע"ב עם ה"ח, ולא הוצרך שם להמשיך בתחי' שפע ואח"כ העצמות כמו כאן ומאי שנא.

ג דרושי ק"ש פי' על ש' הכונות ופרי עץ חיים ששון כג

דרוש ד' לפיל דרוס ב' ודרוס ג' ושם בציוני עוד בזה קחיש משם וכבר כתבתי כי בכל אלו ג' דרושים חוזר רבינו אוחו ענין ומבאר יותר לאורך סדר הכונה פ"ח שכ"ו פ"ד ושכ"ג פ"ו ש"מ פ"א לק' דרוס ו' פפ"ח פי"ו דק"ש וברייתא הקדמת פפ"ח ד"ה וכבר וכו' מבואר דקכ"ה בענין המו' סי' עולת תמיד דג"ו.

א סס עוד יש חילוק ג' בענין ד'ק"ש וכו' ורע והשני חלוקים כבר ביאר באורך בדרוש הקודם ועי' לפי' בזהו כ"ב מ"ש באורס .

ב סס כי הלא ביארנו בענין ק"ש של יזר וכו' לק' דרוס ו' .

ג סס והנה הוונג דשחרית כבר ביארנו שנגמס בזה קודם האווג כל המו' וכו' והח"כ נפשה הוונג הוא בפת נפילת אפיס פ"כ סס וז"ל דלמה זה נקט וווג ד"ה ולא נקט וווג של הפתיה שבברכת שיש שלום שהוא ג"כ דיעקב ורחל ואפשר דנקט ד"ה שהוא אחרון אחר ברכת ש"ס .

ד סס אבל בשאר הוונגים אין הדבר כן כמשי"ת וגם ענין זה תלוי טעמו במש"ל וכו' פי' בשאר הוונגים כמו בפת חפלת המנחה וכן בחפלת ערבית שאז אין נכנסים בזה בנחי' כלי' פנימי' אחר שנסתלקו כל המו' בחפ' שחרית אחר גמר פלינו לשבח כנ"ל אח"כ בפת חפ' מנחה אין נכנסים רק ו"ק דמו' דמזר איננה אבל ג"ר דאי' ולסם שלם דחבא אין נכנסים כלל כנו' לקמן בדרוש שיני התפלות יע"ש וכן בחפ' ערבית אין נכנסים רק ו"ק דאו' ה' לבד נמצא דדברי רבינו כאן מדבר בנחי' כלי' פנימי' אבל בנחי' כלי' אמע"י' דתפלת מנחה וכן בכלים חיצו' דחפ' ערבית שם אינו כן אלא נכנסים כל המו' ולסם שלם דאו' בזה וכל זה כבר הארכתי לפיל בדרוש א' אות ג' משם תבין זה היטב ועיין בנהר שלום ד' כ"ה פ"א והחדש ד' י"ג ספ"ב יע"ש .

ה סס וגם הטעם הזה תלוי במש"ל כי בשאר הוא חסד גמור וכו' לפיל דרוס א' וסוף דרוס ג' .

ו סס וכיוצא בזה ע"כ פי' בק"ש שפל המיטה .

ז סס והנה החילוק הזה שביארנו אינו אלא בכוונת פנחס ע"כ פי' דזה דיעקב וזה ביעקב ולמה כנ"ל .

ח סס כי כבר ביארנו בק"ש דיוגר וכו' כמו שית' לק' בק"ש דיוגר פ"כ לק' דרוס ו' .

ט ואמנם החילוק הג' וכו' והשנים האחרים כבר פי' למעלה בדרוש ג' ועיין שם בזהו כ"ב מ"ש ואפי' שהדברי פשוטים אני מפרשם לטובן ירוח הקורא .

י סס כי בהכרח שמו' פנימי' דקטטת דמזר איננה לא יסתלקו כלל לפולס לא ביום ולא בלילה וכו' ז"ל אימתי נמשכו דלא מצינו בש"ס מקי' שפירש רבינו לכוין תחילה להחשיכם כדי שגאמר דלא יסתלקו ואפשר מתחילת בריאת הפולס מוונג דרפתא נמך מאליו ולסיבת הגלות וחורבן ב"ה מסחלקי' כל המו' אפי' דנחי' הקטטת אחר האפלה ועבודה היא חוץ מבחי' הפנימי דאימא שאינו מסחלק ועי' לק' דרוס ו' ד"ה ונבאר וכו' .

יא סס בסוד והתכונה תחיה בפניה ע"כ פי' רמז לתכונה ג"כ דנחי' קטטת והם מו' פנימי' דמזר אי' דקטטת ואין חימה דמו' הס ג"ר ואיך קאמר והתכונה דוקא וז"ל והתכונה היא השיקר וכו' נכלל הבינה והדעת כנו' בסוף הקדמת רחובות הנהר ד"ה פ"ב יע"ש .

יב ובהו תבין טעם אמיתי למה אין ד' וווג והד' המשכת דק"ש שוות והכל תלוי במה שנו' וכו' פ"ח שכ"ו פ"ד ש"מ פ"א שכ"ב פ"א ושכ"ג פ"ו ועיין לקמן פ"ו איך הגלות והחרבן ב"ה גרס כל אלו השנויים של ד' מיני ק"ש דכל א' משוה מחברו שאין המשכת המו' שלהם שוים .

יג סס ולכן גם הוונג הוא תחתון והוא ישרב ולאח בהיוחס למטה מן החוה פ"כ פי' בנחי' כלי' פנימי' ועיין מ"ש לפיל דרוס א' אות ג' ועיין עוד לקמן דרושי הלילה דרוס ד' ודרוש שיני התפילות בסופו ד"ג פ"ד יע"ש ומשם תבין מ"ש וגם בענין זה תלוי בניסח המו' דגלות אח"כ (פי' במילת אחד) אס נכנסים (פי' במילת ישראל) שלם או מקתחה וכו' פי' עוד לקמן ותבין .

יד סס ולכן יש בו כח לקבל בחפ' ערבית מו' אחרים גבוהים יותר

ספיקר סנתנינו בתפנת שחרית אינו אלא בבחי' מ"ה דמ"ה אך נמשך ג"כ המו' דב"ן דמ"ה של אחר חלות אחר הג"ה כשנסתלקו ולא קרא ק"ש כותיקין לאורך וווג הכולל ד"ה דכ"ד שנות שהם ד' זמנים המ"ל דהם וז"ן הגדולים ב' מאורות הגדולים כנו' לפי' דרוס א' דאס אין אנו חוזרים בזה אחר שנסתלקו איך מזדווגים וא"ת הרי עדיין בבחי' מ"ה דב"ן השייך לתפ' מנחה עדיין לא נמשכו עוד חפלת המנחה י"ל דכבר נמשכו המו' דו"ק דאימא מתפלת שחרית כנ"ל לפי' דרוס א' וסס כתבתי בארוכה ומכיון שכן סיך וווג דנפילה אפיס בשחרית שאז יש מו' בכל ד' בחי' של הכ"ד שפות שהם בחי' ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן מידת יוס פס מידת לילה .

טו סס וק"ש הב' נהמשיך המו' האחרים היותר עליוני' וכו' פי' דק"ש א' הוא להחזיר המו' דב"ן דמ"ה של אחר חלות וק"ש ב' להמשיך מו' חדשים תמש בבחי' מ"ה דמ"ה ועיין בזהו הקודם מ"ס .

טז סס והטעם הוא לפי שגם לזה צריך תנאי אחר והוא שאות' שמחפלים חפלת הותיקין וקורי' ק"ש עם הג"ה צריך שיחו הסידים גמורים שחופיל כונתם ומחשבתם לקיים אותם המו' שלאחר חלות לילה שיחזרו מפלגון ע"כ עיין בפפ"ח דרוס ק"ש פט"ז הנרשא וקורי' ק"ש קודם הג"ה יע"ש אך לפי גרס' זאת ז"ל מ"ש שחופיל כונתם לקיי' אותם המו' וכו' שיחזרו מפלגם זה אין טורח שהרי קודם הג"ה אין זמן הסחלקותם אלא דוקא פס הג"ה כנ"ל ולא נסתלקו עדיין ואיך סיך לו' שיחזרו ועטס שאין פרישות בק"ש דקרבנות עיין הטעם הנמ"ח בפפ"ח סס לפי שק"ש דקרבנות הוא עד זמן לילה לכן אין בזהוה ק"ש פרישו' כי אין בלחה אלא עוד וכו' יע"ש .

טז סס שחופיל כונתם ומחשבתם פ"כ ההפרס של הכונה למחשכ' כתנח' בהונטרים שמון ששון בש' מ"ו פ"ב אות ח' יע"ש .

טז סס שיחו חסיד' גמורי' פ"כ פי' חסיד' כנחי' בקונטרסו ס"ס ח"ב בשמ"ט פ"ו אות ב' החיש משם ועי' בנהר שלום הקדמת מנביש פרומים בסופו

יז סס ואמנם בחפלת המנחה הוא וווג דישר' פס למה מן החוה ולמעלה ואין צריך לקרות ק"ש והענין וכו' ליק' דל"ט דרוס שיני התפלות יע"ש לפיל דרוס א' ועיין סס מ"ש דזה בכלים פנימיים .

מ סס והחסד גובר בפולס פ"כ עיין לפי' דט"ז ע"ד דרושי קדים ד"ה ופתח נבאר וכו' וגם במנחה אומרים קדים קודם הפתיה וכו' וסס ביארנו הטעם לפי שאין בו כח להפלות הבריאה למעלה מפני שהדין שילט אז בעת המנחה וכו' ואיך קאמר כאן והחסד גובר וכו' וז"ל ופאטו ועי' לק' בסמוך .

יח סס ומזוירים נביא מפלגם מבלתי שגטרך להביא מו' חדשי' פי' ק"ש פ"כ מנחן דקדק רב אחאי' אפרים מעוה ראשי בק"ש דקרבתת ז"ל מנחן יש טעם בק"ש דקרבתת שהם עלמם מו' חדשים כדי לחזור המו' שנסתלקו בחור הנקר דחן תורה אלא פ"י מוחן חדשים ועיין בשוהר להרב ש ר שלום זל"ה וועיין לפיל בס' זה .

יט סס ועיין בדרוש התפילין טעם למה זמן התפילין טוהב ביום ולא בלילה וכו' נת' באורך לפיל דרוס ה' דהתפילין ועי' סס הציונים בזה בכ"ת קחיש משם .

כ סס כי וווג חפלת המנחה הוא מן השוירין דמו' של חפ' שחרית ע"כ פירוש דנחי' כלי' פנימי' אבל בבחי' כלי' אמע"י' אינו מן השוירין וזה תבין ממ"ש לפיל דרוס א' אות ג' יע"ש וז"ל ואינו יכול להחזיר ענין זה בכ"ת .

כא סס וטעם שאט מקדמין לקרות אותה ק"ש בפת השכיבה ית' לק' ב"ה פ"כ לקמן דרושי הלילה דרוס ח' יע"ש .

כב סס והחילוק ה"ה וכו' אין המשכתם שיה ע"כ פי' כנ"ל דק"ש שחרית הטיעה נמשכת מחלו' פ"י דקרבתת מפנימי' ומזו' א"ה וק"ש דערבית מחלו' א"ה וק"ש שפ"ה מחלו' א"ה מ"ש והחילוק הב' הוא בענין הוונגים וכו' פי' כנ"ל דתפלת שחרית הוא וווג יפקו"ר ותפלת מנחה הוא וווג יעקב ולמה מן החוה ולמעלה ותפלת ערבית הוא וווג יעקב ולמה מן החוה ולמעלה וק"ש שפל המטה הוא וווג יעקב ולמה מן החוה ולמטה ד"ה כנ"ל וזה להקל מהקורא .